

Kreds (Rambusch) begyndte med at udtale, at han ikke med Begejstring saa paa Bestemmelsen om, hvordan Pengene skulde fordeles, og den sidste ærede Taler tog dette ærede Medlem til Indtægt. Jeg tror, de ser højst forskelligt paa den Sag. Det ærede Medlem, der først førte Ordet, mente nemlig ikke, at Københavns Kommune har ubetinget Ret til at beholde Halvdelen af Væbningens Formue. Ja, derom kan der jo være forskellige Meninger; og der har været forskellige Meninger derom, saa forskellige, at Københavns Magistrat paa Kommunens Vegne har ment, at Københavns Kommune har Ret til hele Summen. Staten har imidlertid ment, at da Borgervæbningen blev nedlagt paa et Tidspunkt, da Københavns Væbning var en Statsinstitution, maatte det være Staten, der havde Ret til at indkassere hele Formuen, men ved Undersøgelsen af denne Sag blev det klart, at hvis man ikke var kommet til en Overenskomst mellem Staten og Københavns Kommune, vilde der være blevet Proces om denne Sag. Og jeg ser ikke rettere, end at den Fordeling, der her er foreslaaet, er retfærdig, thi naar Københavns Kommune og Staten gennem en lang Aarrække har bidraget hver omtrent den samme Sum aarlig til Opretholdelsen af det oprindelige Korps, finder jeg det i hvert Tilfælde stemmende med Billighed, at begge Parter, naar Boet skal gøres op, anser sig for at være arveberettiget, og derfor synes jeg ikke, der er Grund til at gøre Indvendinger mod, at det her er foreslaaet at dele den nævnte Sum lige mellem de to Parter. Det glædede mig for Resten, at det ærede Medlem sluttede sin Tale med at anbefale Lovforslaget til velvillig Modtagelse, og saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, mente han, at man ikke behøvede at henviser det til et Udvalg.

Saa gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger med Hensyn til det nuværende Kongens Livjægerkorps, idet han mente, at der var en særlig Forbindelse mellem dette Korps og det gamle Livjægerkorps. Det indrømmer jeg ikke. Det gamle Livjægerkorps ophørte ved Loven af 1870, og dets Kapital gik sammen med Væbningsfonden som en fælles Kapital. Det er ganske rigtigt, at Livjægerkorpsets Medlemmer ikke syntes derom, men det, som Lovgivningsmagten beslutter, maa alle bøje sig for, og det er klart, at hele den Formue, som tilhørte det daværende Livjægerkorps, er paa lovlig Maade gaaet ind

sammen med Væbningsfonden, det Forhold er dermed afgjort. Saa oprettedes der ganske vist midt i Firserne et Livjægerkorps, som vi alle kender. Dets Historie og Oprindelse skal jeg ikke dvæle ved her; dette Korps er nedlagt, forsvundet. Det efterlod sig en Fane og maaske nogle faa Midler, og dette Efterladenskab er gaaet over til det nuværende saakaldte Kongens Livjægerkorps, men nogen som helst juridisk Forbindelse mellem det Korps, der nu bestaar under Navn af Kongens Livjægerkorps, og det gamle er der ikke. Min Stilling til dette Korps er derfor den, at det maa sættes i Klasse med alle andre frivillige Korps. Hvis det nævnte frivillige Korps vil slutte Overenskomst med Forsvarsministeriet, vil det blive behandlet paa samme Maade som de øvrige frivillige Korps, og udmærker det sig fremfor andre frivillige Korps, skal det selvfølgelig faa en større Understøttelse end de andre. Men da der endnu ikke er afsluttet en saadan Overenskomst mellem Krigsministeriet og det nævnte Korps, skal jeg ikke udtale mig nærmere om, hvorledes Forholdet vil blive. Jeg kan kun ikke erkende, at det har nogen som helst juridisk Ret til en Fortrinsstilling ved Fordeling af disse Midler.

Det ærede Medlem erkendte, at Hærens Officerer saa med en vis Skepsis paa Hærlovens Bestemmelse med Hensyn til Oprettelsen af frivillige Korps. Heri kan jeg give det ærede Medlem Ret. Men det er ikke første Gang, Hærens Officerer har set med en vis Skepsis paa nye Former. Jeg mindes godt, hvorledes Hærens Officerer for en stor Del i sin Tid saa med en vis Skepsis paa de danske Skytteforeninger. Forholdet er heldigvis forandret derhen, at nu ser Hærens Officerer som Regel med Interesse paa Skytteforeningerne, og det glæder mig at høre, at de ogsaa ser med Velvillie paa de frivillige Korps.

Da det ærede Medlem spurgte mig, om den Understøttelse, som særlig skulde tilfalde syge Befalingsmænd, Officerer og Underofficerer i Københavns Garnison, skulde være til Fordel for Statskassen, skal jeg sige, at det er ikke min Hensigt. Naar jeg har foreslaaet Bestemmelsen, er det, fordi en Del af den Formue, der er opsparet, er opsparet derved, at Befalingsmænd ved den københavnske Garnison og de københavnske Afdelinger har gennem Tiderne betalt ikke ringe Bidrag til Fonden og har altsaa, forekommer det mig, i hvert Fald et særligt moralsk Krav paa